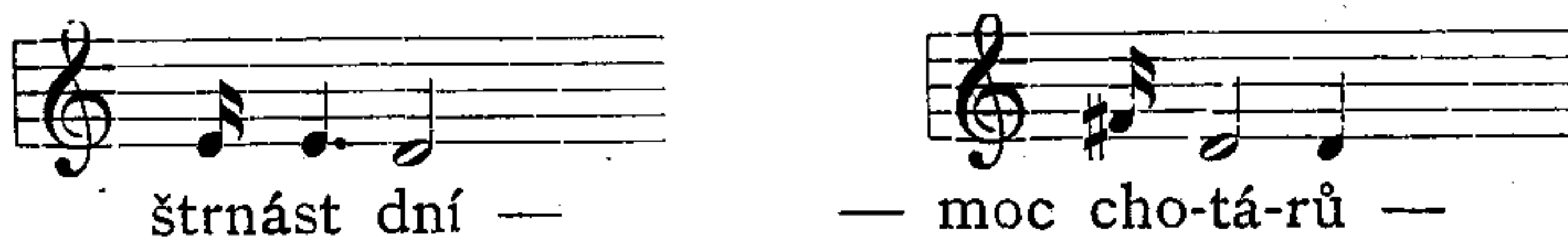

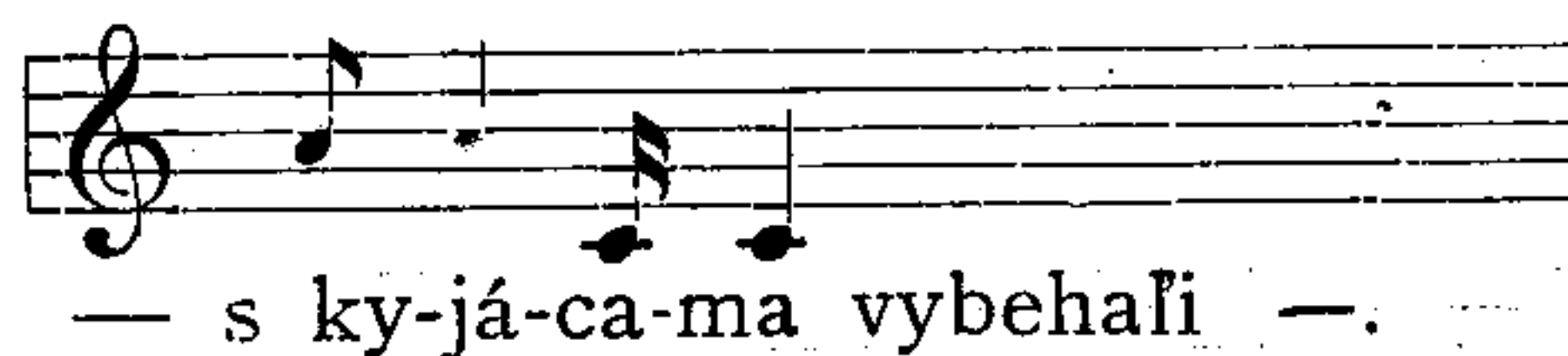
Starší muž vykládá:

Mladší pacholek vykládá:

Muž vykládá, že na ně kopencičáři

Takové bohaté sčasování mluvy při klidné, nerozvášněné mysli! Jest již rozkoší slyšet mluvit ženu lahodného hlasu; z úst zní jí to hudbou.

V umírněné mluvě slovenské není již chladné stejnosti dob; z ní vyrůstá i osobitý slovenský sloh písňový, který jest mluvčím svéráznosti české písni proti cizině.

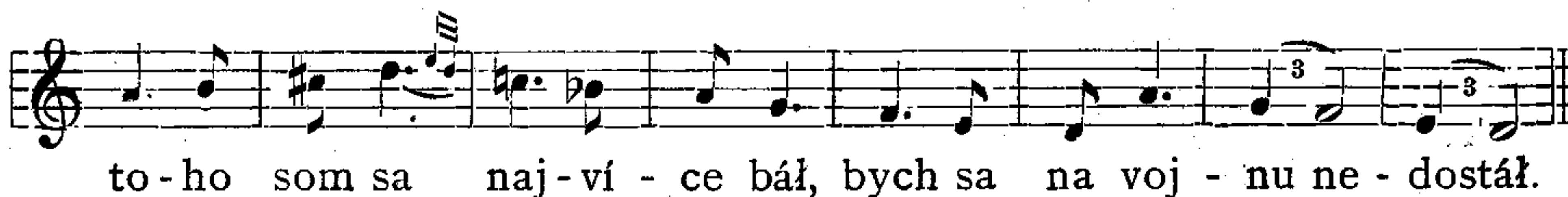
Skladba z krátkých a rozmanitě zdloužených slabik jen hraje. Není divu, když už pouhou delší mluvou jsme mile zaujati.

Kterak ještě tyto živosti překypující mluvené nápěvky výše vyklenouti? K nim se již přidružuje záliba. Samy o sobě jsou již pěkné, jen je lépe vystaviti; zbývá jen nápěvek po všech jeho částkách rovnoměrně zveličiti. Též zdlužuje se nápadně ojedinělý ton, obzvláště když se tím ubrání rovným dobám. Jest však jisto, že zdlužování ojedinělých tonů i vlivy mesologické vytvářejí

Sčasovka o čtyřech osminách vyzní ve slovenských písních buď   neb   a vzrůstá po všech svých částkách. Na př. v písni »Bože, Bože, čo som dočkal«:

A v téže písni dále:

Nápadný příklad zdlužování ojedinělých tonů jest v písni »Treba som já bledá«; vyhnulo se jím chladné, rovnoměrné sčasovce.